

16. Het bezoek van Majoor-generaal (B.D.) J.F.K Kanonnenvlees.

Deze foto van majoor-generaal Kanonnenvlees, toen nog in 'goede doen', is genomen tijdens een veteranen bijeenkomst in 1969. Op zijn rechter revers ziet u enkele onderscheidingen die hij heeft gekregen voor betoonde heldenmoed in de strijd tegen de Duitsers op de Grebbelberg. Rechts naast de foto ziet u een afbeelding van de bronzen leeuw en het bronzen kruis die aan majoor-generaal Kanonnenvlees werd uitgereikt.

“Nee!!” bulderde de Majoor-generaal onmiddellijk nadat hij bij mij was aangekomen. Dat was een eerste schot voor de boeg. Hij zou nog meer kanonskogels op mij gaan afvuren. De fraai gekrulde uiteinden van zijn snor, waarmee hij even goed de afwas zou kunnen doen, trilden heftig toen zijn opgekropte emoties tot een uitbarsting kwamen. Hij voegde mij toe: “Hebben wij daarvoor gevochten op de Grebbelberg? De kogels uit de Duitse geweren vlogen ons om de oren. We hebben ons leven ingezet voor de vrijheid van ons land en volk en veel van onze kameraden verloren en ga jij mij nu vertellen dat de stront – vergeeft u mij dat ik mij zo platvloers moet uitdrukken – van één of ander varken uit Kesteren belangrijker is dan onze pisbakken?”. Woedend sloeg hij met zijn vuist op tafel terwijl het totaal gewicht van decoraties dat aan zijn veld tenue was bevestigd hem steun betuigde door met elke zwaaiende beweging die de majoor-generaal maakte een kletterend geluid te geven.

Ik liet me meevoeren in de emoties van de generaal en werd ook kwaad. Achteraf heb ik daar best spijt van. Het kostte me de nodige sessies op de divan bij de psychiater om daar weer overheen te komen. Het is veel beter om boven zulke dingen te staan. Ik beet hem toe: “Wat willen jullie dan? Dat ik al die ontlasting maar laat liggen? Jullie veteranen zullen beslist uitglijden over al die ontlasting en velen van jullie zullen een arm of een been breken. Willen jullie dat? Ik kan het niet meer aan. Ik moet al die kilo's ontlasting nu met de hand opruimen. Ik heb geprobeerd om Alfred een luier om te doen. Maar als hij een wind laat barst de luier open en ontploft de inhoud van de luier, zelfs uw brillenglazen generaal majoor zouden er mee besmeurd raken. U wilt toch een helder zicht blijven houden op de politieke ontwikkelingen”? U wilt toch zien wat de regering met uw oorlogspensioen doet”?

Ik heb Alfred vier dagen geen eten meer gegeven. Toen was er geen ontlasting meer. Voor een korte tijd want Alfred begon 's nachts stiekem de koelkast leeg te eten. Dan hadden wij 's morgens niets meer te eten. Een poosje geleden had hij buikloop. Ik ga de details ervan niet vertellen. Maar hij had 's nachts een fles azijn en een fles olijfolie uit de koelkast gehaald en had die in één teug leeg gedronken.”Waarom doen jullie toch zo moeilijk over die urinoirs? Jullie waren en zijn bereid om je leven te geven voor het behoud van de natie – en dat is mooi – maar tegelijkertijd vallen jullie dood om een dubbeltje. Ik bedoel die enorme heisa die we hebben gehad toen jullie veteranen categorisch weigerden om ieder € 0.12 te betalen vanwege die boete van € 12 die we kregen van de politie op de veteranendag. Ik snap er niets meer van: grootmoedig heldendom gaat bij jullie samen met de grootst mogelijke piet leuterigheid. Al jarenlang heb ik al mijn vrije tijd in jullie geïnvesteerd. Ik ben als bemiddelaar opgetreden

toen jullie onderling in de clinch lagen over de vraag wie de meeste Duitsers had neergeschoten. Ik ben dat 'gezeik' in en over die urinoirs spuug zat. We gaan ze definitief afbreken. Jullie moeten ook maar eens leren dat aandacht voor de behoeften van dieren beslist niet op een lager niveau staat dan jullie onderling geleuter over niets". Bij deze laatste woorden liep het gezicht van de majoor-generaal rood aan en hij begon naar adem te happen. "Schande, schande" voegde hij mij toe. "Als jij dit doorzet zal ik er persoonlijk voor zorgen dat je als lid van onze vereniging zal worden geroyeerd. We willen niets meer met je te maken hebben, jij vuile schoft".

De majoor-generaal maakte vervolgens aanstalten om te vertrekken. Toen hij opstond zei hij: "Ik wil ook dat je mijn treinkaartje betaalt. Ik ben voor niets hierheen gekomen". Meteen toen de generaal-majoor dit zei wist ik dat er een oplossing van dit conflict kon komen. "Wacht" zei ik toen de majoor-generaal reeds bij de deur stond met zijn aktetas in de rechterhand en zijn zweepje in de linkerhand; de aktetas waarin de machtiging zat om met mij te onderhandelen en wat het zeepje betreft, het had slechts weinig gescheeld of hij had ook het zweepje als wapen tegen mij ingezet. Om mij letterlijk te geselen. "Wacht" zei ik nogmaals. "Ik denk dat ik een oplossing weet. Ga nog even zitten. Weet je wat? We breken 5 urinoirs af. Maar jullie krijgen er wat voor terug!. De ontlasting van Alfred wordt door de jaknikker door de zuigende beweging naar de holttes getransporteerd. De holttes die zijn ontstaan daar waar de olie is weg gezogen. De ontlasting zal naar verloop van tijd overgaan in compost. De compost kan ik vervolgens gaan verkopen. Ik schat dat er per jaar 2 ton compost geproduceerd kan gaan worden die ik voor € 6 per ton kan verkopen. Opbrengst per jaar € 12. Ik zal die € 12 ter beschikking stellen van de veteranenvereniging. Per veteraan is dit een uitkering van € 0.12 per jaar. Hoe denk je hierover?". Ik zag aan de glinsterende oogjes van de majoor generaal dat mijn voorstel een doorbraak zou kunnen betekenen. "Goed" zei hij meteen. "Ik neem dit voorstel mee terug naar de vereniging. "Nog één klein vraagje" zei hij met de klink van de deur al in de hand. "Mag uit de eerste opbrengst van de compost mijn treinkaartje worden betaald en zou je dit treinkaartje alvast willen voorschieten?".....